

אפשר להניח שהמירכאות המפולח שגמרת בתוכן למתנה ענת היהודים אשר מגלות הגדה ועמות להתבסל להלכה למעשה אם כי עניין נושם מאבקיה על הדל קד שבין הלכה למעשה, ומקום מירכאות מפולח נקבע על קול מירכאות כזכה מחל של מירכאות וסגירה לקול שפתח. כאילו ענדו המצוינים על מנים צדוקות של מירכאות כפי שישאל לאמר להלכה מה נפתחה הדלת והמאריך יצמדו אל המצוינים עצמם על המנים והמאריך קצת אל עבר מני הממטריום איתרו: שפתח והתחאה אל כרגיל בשורת מסוג זה. ושי הצדונים אינם מרוצים הללו אורמים זו טרופה מסויחל של המירכאות והללו אורמים זו מירכאות למירכאות.

ואילו היה זה עניין של מקרה בלבד, אשר זוהה מסוככת אתה כסככי הגונגל שלנו, שאנו כמעט מחוייבי המצוינות בתנאים שלנו, ונאני עם קודם כל כי לאסוף כולו ומפלא כל כי אנו בתחילת שיבתו ורומענו למי קד לארצנו ולמי גם לעצמו —

אלמלא היה כאן צד עקרונות, שבניהנו לנו פסל איובנו במחנות, אשר כפיטילי השולח שלהם מכליל את הדחוקות, שבמקצוב על חילי תלמים הלכות. צד עקרונות שיהיה מן ההכרח לטקס על כל עומק חזון ולכל רווח חיל האורך ההיסטוריה —

אפשר היה רוחב היה השאקו על אבתנאה, אם לא מוריסטוקו למפרשה זו, שאנו מפרשה היא במלוא אופן מלהלך כי הוא חלק מנותח חיינו — אשר היה אפילו כפיכא לאיתנו אלה יעלי גלות הורדו ולאמר לנו בנינו: א בקול משרה הלכה לומרסביבתישראל בשעת התקשרות גולה ומחורה זו, וכדי שנוגל למנוח הרשתת ה"הפליטה", אפשר היה לאמר לכל המנוח היה זהה אשף התבצב מאחורי בניישראל אלה: אורבא, ילכו הוגנת הנישואים שבנינום לאות רבנים איזורים. שנקבעו לבניישראל — לאות במפורש להם בלבד — והישאל כל זוג שלהם שבשום זנות של כלל ישראל, ומפלא להתבסל הטיפוס המעשה היא —

וכפי כי אפשר היה לשאל בכלל מה מנינו הגדול הזה? וכי מה זה נתבע מהם? שמה כסם מעשה שאינו בו במבט זהו מסמל להלכה שרתם המלאה, והוא מאכיס אפילו כותבי מאשר אתה זריות חיוסו הגורשת למשל חותיה ממי שרעה הלכנס להלכה. ואף זאת בחתימה, כי לא מכלל הארצות, כי אם מארצות מסוימות, ואיש אינו יעלכ ואינו נמצע משהו עם מה רע? —

וכראש וראשונה מן הזון היה להסיך די מאגוניה לפניה, למען אותן זעקות על ההפליטה גזעית בישראל. כפי שזה מתפרסם בעתונות ה"הנבקר" — 3.8.62 — 3

מירכאות פתח לבני ישראל

מאת ד"ר ישראל אלדד

הנוכח, שחרת הטרף ואפילו בהגדו זו הצד קניה, שעדיין מילוינום נחשבים שם כסמאים, אם לא להלכה הרי למעשה, ואין היא יכולה לגבור על ויתוק ענות של אלפי שנים.

איוו הפליה גזעית? רילי ישה באש כפי מאפשרת לכל אחד מעדה זו לדר טכס מפלי לכל הכשר ושיוון מלאים, לא חלילה כפי שזה היה נהוג באירופה הסובבת, הטרנסדאניה, באירופה הגרועה, עיי המרת ות, כי אם ארדבא על ידי חיוק הטיבות לתת לה, שאתה רוצה לה ובמתנה בה —

אילו זאת היתה הבקעה, או שלא הייתי דן בה בכלל או שהייתי דן בה להוראה לבני עדת יהודי הורו המתקשרים כל כך — ואילו יטימו נשך ליתרותם הגונות — שלא להסכים לטכס איזורים חיוק העומת. אלא שהבקעה האמיתית היא במקום אחר, היא נזקק באש הרכבות והרכבים הרועים — ובגדול — הלשילי חלש בישראל כמדינת יהודה —

ידית אן ענינה את הדל בוד למיטע ביהודי ממים לקרוע קרע דת בישראל, בקרע הגורלי בין כסם וירושלים, קרע אשר עז עצם היום הזה, למרות אלפי הפירושים שנהל על המקרא, והוא הסובר בו כיצד התיבצ מאחורי ויתמן בו בקרע, וכי כריעם בן נבט, נביא בישראל, כאחיה השליחו, הכרית הזאת בין נביא ורית מן שעתו הקמשיד המרית, וכי ובבתיאל, רית זאת מוכיח לטי יתר על המידה לשון מן שעת המנצחית המרית הפליטה, קרע אחד דרע מוכח או אחד מפורסם תרה לבין נטוריה קרע גזעית, בנסיונותיה להפריד בין יתרה וירשאל, בין המדינה והיהדות שמעל לסיני בידע שר המדינה וכיני השמדה ליהדות.

ואם נטוריה קרעה כך, להגדיל מהמגל על העונשים המתאיבים והתחרוים האלה, רוצים בן שעתו לכן מתוך תפישת ה"יסוס" שיהיו אן להבין ואין לסלוח, אם ברבנות רובנים, רחל זו תלכין שמה מקבלים ברצון גזולה של מדינה זו, כלומר מכריים בה כאתחלתא גזולה של כלומר, רואים בבגלות ישראל תהליך ומעשה היסטוריה, אלא יתר על כן, והרצון ליתרות מדינה זו, ההיסטוריה זו, במגוונות התלכה הירחון על דלתות חוקה בישראל, האמור: רצונן זה הוא למיטיב כהחלל ועוד יתברר שאף הכרחי שותלע, רבנות רובנים אלה בונן הזה הברכבם

שחל בו — לפי השבנים הם — יום הפיר פורים.

ואם אפשר לאמר כבר להיום שאחור ד"ר מ"ר אב וכל המואבים אמר, לו נכשלו בנינום לה"י כיל את יהודי ירושלים באורח ציבורי ורומבני ומפונן ליתר התלילה, ולא כל שכן שלא יד ליתו להגביל — כרעונם — את ההיסטוריה, ומה את היהודים ליתוהתלמן של התסורות, אמה שר ותינוכם לאמר, על כל ההגבלות הראוי, שהי רבנות הרבנים אשר כך נתנו בפרשת בניישיד, ואלא על שיעניונו להגביל את מדינת ישראל ליהודה מדינת היהודים ולהלכה, בתוקף חיים יהודית.

רעם המרשה להקצות כמנהג: בני ישיד טאנועם שמה היהודים סבורים: לא חלילה כאותו כומר או נזיר השוען שהוא יהודי מצד לאומיותו ונוצרי מצד דתו, אבסודר דתו וחסד טורי כאותו, שיעלעל לא קיום לאו היה, כשהם לא תקום לאו היה חיות ישראל שאונה יהודית, בני ישראל הם עולות המקבלים על עצמם במלואו וכבסודר את עולות חזון, עולה למעשה אפילו יותר מאשר קבוצים שלמים זה מינים רבים של היהודים וזללי חזון להקניע ותם כשרים בעיני הרבנות הבחלית הכשרות.

יתר על כן: יש להם לבני ישראל אסמכ לתת לעצמם הלכה של רבנים ראשיים בישראל, אחר הרבה מהם וכן לאחר אותו שנקודין על רב בגדי שפסלם אן, אן בדעתו חן והלילה לכאז ולפסוק הלכה, אן גם אם נניח שאחד הטיפוס ספר אותו רב בגדי הלכה זו והיא ישלח מחיבת, כמפורטו היהודיה הניימינאלי אשר מים ותנאים אלה יהודיים לא יאנושיים בני ציוד רות ובמתרמים ועל רודשיות והמבואי בני ציוד גלויות שיתלום אם לא השמרונם — גלויות האותם היום בארצות הקומנונס ארבי עייס או רעיים שנה, דור או זדורותים כמאר טעניה מאנום, ועל המכרזי לא מזון או בשר אחרים, על שנישואין יהודים כשרים והרבה מאנום רית ופוסמכת ומחייבת, שרונם הי ורואו — מבלי שישאלום על צורת נישוד שמוען קובץ מראש בהתאם לאימרה, שאם הרשוינים ממלאכים או כבני אדם, אלא הראשי נשם כפי אדם אין כחמורים, ואף אתה מראש על כל חושבו האלה, אלא שישאלך סוףסוף לש איל עצמי, אלא אם כחמורים מהיית על בניצ

ובני בניו? ולא נשתמש בשתי הדוגמאות הקלאסיות של הלל כבישל שמיטת כספים ודו יהודה הנשיא שניסה להגביל קצוניות אר"הצליח לרס כל בן כקצת שמיטת קרקעות, כששניהם פועלים לפי צרכי הזמן.

אן נביא דוגמא חריפת יותר את עניינו. מסופר בתלמוד (קידושין ע"ג ז) מעשה באמר רא עולא שבא מאריך ישראל לבלב, ונזמן לביתו של רב יהודה ומצא שם את בנו של רב יהודה שלא נשע עניין אשה אף כי הגיע לרב ק"ק, לשאלתו למה אין רב יהודה שמיט את בנו, שבישל לו הונא: וכי יודע אני שמיט אשה? ע"פ ששפמשה, על פי מה שזכרנו, כל פניו כל שפוסק בבליית רבות כדורות ה"ה יהודים מ"פוסק פקת, ועל כל חן שיש היה רב יהודה להשיא את בנו, שר על כל באה תשובה נמלאה של עולא:

וכי אני יודעים שב"הן אלא באינן? שמה אמתם שואמר: נשים באינן? ענו: בחולות בערי יהודה? העובדה שעולא הוא מאמארי ארץ ישראל ורב יהודה מאמארי בבל, אולי יש כדי להסביר את הגבול הגישה העקרונייה שבניהם, אולי היה זה חסיכה השתעלה כביולה אף כי גם בארץ יש ראלו אותה שנה לא מעטים היו הגויים, מכל מקום אותה שאלה חזישה שהתלה עולא כבר בקצת מהם שהם בעיני רבים בתוכנו ימים אף דיאליים מצד כשרות העם, לא כל שכן שאפשר לשאלו אחרת היום, לאחר גלויות רבות אלה ורדיפות ועינוים ואינוסים וטמיעה מאנום או מרצון כבבצב שבו —

שילש האותם הושרד ושרידיו הם שרידי א"י מים ותנאים אלה יהודיים לא יאנושיים בני ציוד רות ובמתרמים ועל רודשיות והמבואי בני ציוד גלויות שיתלום אם לא השמרונם — גלויות האותם היום בארצות הקומנונס ארבי עייס או רעיים שנה, דור או זדורותים כמאר טעניה מאנום, ועל המכרזי לא מזון או בשר אחרים, על שנישואין יהודים כשרים והרבה מאנום רית ופוסמכת ומחייבת, שרונם הי ורואו — מבלי שישאלום על צורת נישוד שמוען קובץ מראש בהתאם לאימרה, שאם הרשוינים ממלאכים או כבני אדם, אלא הראשי נשם כפי אדם אין כחמורים, ואף אתה מראש על כל חושבו האלה, אלא שישאלך סוףסוף לש איל עצמי, אלא אם כחמורים מהיית על בניצ

ישראל

אמריקה, אם בפמיעה מלאה, אם בנישואי תע"ר, אם בעדות רפורמיות שנישואין ספק אם הם כשרים להזמין בעיני ההלכה הרבנית שלהם.

היא מרב האומות, והעשקה ענין חירום, אם ממתת שמיטת שליש האומה, אם ממתת בניין של המגל דוד, והו סימור המעשה ע"פ יבמות ד"ד, כ"ג — ו'.

דואג האומי (וקאט) ו' שאל: עד שפאה משיאל עליו (על דוד) אם הגון הוא לפתוח אם לא, שאל עליו אם ראוי לבוא בקהל אם לא.

שאלו זו עוררה סערה מבואן, ופירושו נאמר שחסקע על כשרותו של דוד בא בגלל דוד המר אביה, שהרי נמצא כתוב מפורש שמואבי עלולם שפול מלכוא בקהל.

הראשון שהזכיר לערות כשרותו של דוד היה אב"ר, הוא שהעלה את הורש. עמניו ולא עמ"י גימ, מואבי ולא מואבית.

וכמראה שבע אבנן בן דר עמ"י שאל על עסק שם בבית המדרש הנה, כנגד ורשה שאת העסק עליו דרשות וספקות ורבי הקש שפטיים את רים מדינות ומפועים אחרים, כמביט הכתמים והמשפטים המפורשים, ושוב דואג האומי הוא הראש המלונגים המפריכים את כשרות דוד, וכי בראש עמ"י רבני ישראל באותו דור לקבל את דבר עולא לארצויה ולפסול את דוד, או — כפי עשעש כי דואג מאשיש עליו הגיבורים אשר לדוד — הגר חרבו כי שמעעאל ואמר: כל מי שאינו שומע הלכה זו ידקר בחרב. כל מקובלנו מבית דינו של שמואל הרמתי, עמ"י ולא עמ"ר גימ, מואבי ולא מואבית.

נח לצדדים ההיסטוריים המעניינים האלה של המפקדים הבגאים, דואג האומי, אבנן בן דר ועמ"י המתנחמים בהלכה, זיינו בתפישה חזיל לנביא העניין: אפילו על כשרותו של דוד, למרות הליתות בבלע נשטו חיכות הלכה, ובלא כל הוכרז שבכונע עמ"י משעט בלבד, הימק המכריז היה מסוב משונה קצת מבחינה לינאד ליסטיית משפטיית ההלכית.

ואין אן מתבונן בזה חלילה לנו ליתנו למי שנה כמבסל ואפילו לא לרב הוואס לנחיל לב מור כי את ההלכה המפוקשת, המתפקדת, כקצת לנחות מתחוקת ומחוקת את העם ומל"ב נבואים

הקולא ה"גדול" בעניינים מבריינים שב"י

לח. על כך לא צריך לומר את הרבנים. ישנו תביעות רחבות עד מאוד בים התלמוד וההלכה הישראלית ואם ירצו אנו יעזו ואם יבינו רבני ישראל, יעזו את הדרך, אלא שאין פוסקי הלכה בישראל היום, ארבא, ישנם מ"פוסקי הלכה, שהרי ההלכה כוחה כשמה בה לייכ"ה ולא באיבונה, כוחה בהשתלשלותה על התלוי חס"ה שורי לא כדי לעכבו אלא כדי לרמתו מלכותיות, וזאת למעלה מתפיסתו ואפילו מעולות מודולבם של רבני ישראל בבורג. והרי משה מלם את רוצים, וספק אם יש איש אשר ירצה שההלכה תספק על דרך שהיא כבר נוסקה מעם — אם במציאות או במדיון חזיל, כאשר משה והענין רוסיל ספק בשרותו האש, אם ממתת בניין של המגל דוד, והו סימור המעשה ע"פ יבמות ד"ד, כ"ג — ו'.

דואג האומי (וקאט) ו' שאל: עד שפאה משיאל עליו (על דוד) אם הגון הוא לפתוח אם לא, שאל עליו אם ראוי לבוא בקהל אם לא.

שאלו זו עוררה סערה מבואן, ופירושו נאמר שחסקע על כשרותו של דוד בא בגלל דוד המר אביה, שהרי נמצא כתוב מפורש שמואבי עלולם שפול מלכוא בקהל.

הראשון שהזכיר לערות כשרותו של דוד היה אב"ר, הוא שהעלה את הורש. עמניו ולא עמ"י גימ, מואבי ולא מואבית.

וכמראה שבע אבנן בן דר עמ"י שאל על עסק שם בבית המדרש הנה, כנגד ורשה שאת העסק עליו דרשות וספקות ורבי הקש שפטיים את רים מדינות ומפועים אחרים, כמביט הכתמים והמשפטים המפורשים, ושוב דואג האומי הוא הראש המלונגים המפריכים את כשרות דוד, וכי בראש עמ"י רבני ישראל באותו דור לקבל את דבר עולא לארצויה ולפסול את דוד, או — כפי עשעש כי דואג מאשיש עליו הגיבורים אשר לדוד — הגר חרבו כי שמעעאל ואמר: כל מי שאינו שומע הלכה זו ידקר בחרב. כל מקובלנו מבית דינו של שמואל הרמתי, עמ"י ולא עמ"ר גימ, מואבי ולא מואבית.

נח לצדדים ההיסטוריים המעניינים האלה של המפקדים הבגאים, דואג האומי, אבנן בן דר ועמ"י המתנחמים בהלכה, זיינו בתפישה חזיל לנביא העניין: אפילו על כשרותו של דוד, למרות הליתות בבלע נשטו חיכות הלכה, ובלא כל הוכרז שבכונע עמ"י משעט בלבד, הימק המכריז היה מסוב משונה קצת מבחינה לינאד ליסטיית משפטיית ההלכית.

ואין אן מתבונן בזה חלילה לנו ליתנו למי שנה כמבסל ואפילו לא לרב הוואס לנחיל לב מור כי את ההלכה המפוקשת, המתפקדת, כקצת לנחות מתחוקת ומחוקת את העם ומל"ב נבואים